D·N
6/6 1954

Faran från McCarthy

Senator McCarthy är "en bold, inte en kraftgjukdom" i amerikansk politik, skriver William Benton, tidigare biträdande utrikesminister och senator, i en nyss publicerad tidskriftsartikel (The Fortnightly). I Europa överskattar man mätthet McCarthys betydelse och möjligheter, det är bedömet i artikeln. Man frågar resande amerikaner om McCarthy kan bli president, om han kan bli Amerikas Hitler. Sådana frågor visar okunnighet om läget i Amerika, påstår Benton. Det finns inga förutsättningar för en stor antidemokratisk rörelse i USA; frihetstraditionerna är för starka. Även om — vilket är ytterligt osannolikt — en depression skulle inträda av samma art som förde Hitler till makten i Tyskland, bleve följden i Amerika inte något slags fascism, utan en seger för det demokratiska parti som företräder den sociala radikalismen. För övrigt har McCarthy inte ens sökt att bilda ett parti eller en självständig politisk organisation. Han utnyttjar det allmänna hatet mot kommunismen till hets och förföljelse från den lysande plattform som senaten ger; han saknar program, positiva idéer, organiserat massunderstöd.

Bentons sist refererade synpunkt är inte alldeles lognande; Mussolinis och Hitlers bana visar att det går att nå styret i en demokrati just genom hets och förföljelse, med ett minimum av konstruktiva planer eller över huvud handlingsprogram. Men i huvudsak har Benton utan varje tvivel rätt i sin teckning av McCarthys position. Det är rimligt att jämföra McCarthys metoder med Hitlers och Mussolinis, även om många även på den punkten går för långt: ett parti, ett SA eller en privatmilis finns det inga ansatser till. Det är däremot inte rimligt att på grund av vad som skett framstalla den amerikanska demokratin som anfrätt eller rent av undergrävd. De som så gör är inne på den överdrifternas och hysterins linje som är kännetecknande för McCarthy och hans anhängare. Ironin i Sinclair Lewis sats "Det kan inte hända här" får inte leda till tron att "Det måste också hända här".

Orsakerna till McCarthys framgångar och till att betydelsen av dessa framgångar ofta överskattas, analyserar av Benton på vanligt sätt. Fruktan för kommunismen, underlig med tanke på det ringa antalet kommunister i USA (25.000 partimedlemmar enligt senaste uppgift), förstärkt av att kommunisterna betraktas, antagligen med rätta, som aktiva förrädare och därför att de antas ha många fientliga anhängare; just aktionerna mot förrädarpartiet gör att folk blir rädda för att kalla sig kommunister och att därför vem som helst kan misstänkas för att i hemlighet vara det. McCarthys skicklighet och förmåga att skapa sensationer — hans gemenhet är den viktigaste förutsättningen för hela hans verksamhet. Den publicitet som tidningarna ger det uppseendeväckande och som ofta leder till att senatorns beskyllningar blir mera kända än de vederläggningar som följer dem. Den ensatiende starka och självständiga ställning som en amerikansk senator har. Detta moment är kanske det för europeer mest svårförståeliga. Om en svensk riksdagsman skulle bli vild (vilket inte händer), den han vål lugnas med ett ord från ovan, från hr Erlander eller hr Ohlin, tänker vi; en amerikansk senator, med hög ställning i en minister, kan inte på detta sätt återföras till ordningen av partiledaren.

Men varför reagerar inte presidenten, senatskamraterna, partiledningarna starkare mot McCarthy? Vid en nyligen hållen privat internationell konferens diskuterade en rad framstående amerikaner ingående den saken. En vanlig tankegång preciserar i orden "Give him enough rope and he will hang himself" (låt honom hålla, så gör han sig omöjlig). Då det sägs så utgår man från att McCarthy vädjar till en utbredd oro och misstämksamhet och att han genom fortsatta övergrepp och galenskaper bör få avslöja sig själv inför sitt folk. Det är möjligt att den taktiken lyckas; de senaste månaderna händelser ger stöd åt den förhoppningen. Men bakom den lattiga taktiska reflexionen döljer sig säkert ofta mindre hedervärda motiv. Man är rädd för en splittring av det republikanska partiet (kom ihåg att Franklin Roosevelt måste luncha med Huey Long), man vill begagna McCarthy som ett vapen mot de radikala (till dessa hörerna i Italien och Tyskland under inre reservationer stödde Mussolini och Hitler), man fruktar McCarthys anklagelser, och att hans trogna anhängare — även om blott en liten majoritet — skall kunna bli utslagsgivande vid vissa val. Overväganden av samma art har ofta flinkat demokratisk politik; deras betydelse som stöd åt en försiktande kampanj är påtaglig i dagens Amerika.

McCarthy är värst, men han är inte ensam. Under antikommunismens bluss finns en sensationerna, vid universiteten, i skolorna, i förvaltningen en kampanj mot allt nytänkande, vikande, skeptiska, kritiska. Det är denna kampanj som utgör den största faran, inte för den demokratiska politiken, men för den obegränsade debattfrihet utan vilken denna statsform snabbt omintetgöres. Frihetens män har emellertid alltmera energisk. Lagit upp kampen. Senast har en av Amerikas främsta historiker, Henry Steele Commager, i en utmärkt skrift ("Freedom, loyalty, dissent") erinnert om att den stora amerikanska traditionen är öppenhet, experimentlusta, tolerans, tro på att fribandet i idéernas värld ger det största utbytet.

Kortare arbetstid

När hr Sträng effektuerat fackföreningarnas krav på en utredning om kortare arbetstid har han gjort det med en rad reservationer och inskränkningar i direktiven. Det är tydligt att socialministern inte alls är säker på att frågan bör lösas lagstiftningsvägen. Det är inte utan vidare givet, heter det, att den enda vägen att nå målet går genom lagstiftning. "Om man emellertid väljer lagstiftningens väg, är därmed inte sagt att från överenskommelser om arbetstiden är av mindre effekt. Lagstiftningen bör utgöra en ram inom vilka de fria överenskommelserna får ett visst spelrum."

Det är inte mycket att invända mot den uppläggningen. Både arbetarpensionsvergen och arbetstidsförkortningen är reformer som i vissa avseenden bättre kan förverkligas avtalsvägen än genom lagstiftning, därför att en smidigare anpassning till skilda branscher och villkor då kan genomföras. Det är knappast möjligt att på en gång bibehålla den ökande rörligheten och fixera fasta regler — hr Sträng avvisar därför långtgående sådana, vilket utan tvivel är en realistisk inställning. I år har en förkortning av arbetstiden skett för vissa grupper; det är inte omöjligt att medan kommitén arbetar reformen i vissa utsträckning kan genomföras på fältet. Skall kommittén följa hr Strängs anvisning att en reform icke får sänka vare sig den enskildes eller folkhushållets standard, kan man i varje fall inte gå fortare fram än vad arbetsmarknadens parter själva skulle kunna göra vid fördelning av produktionsresultatet.

Det är säkert riktigt som hr Sträng framhåller att endast ett litet fåtal ställer sig avvisande till önskvärdheten av en generell arbetstidsförkortning. Attitämmarsdagen har vi nu haft i över trettio år, och under denna tid har tempot i industrin, framför allt genom ackordsarbete och specialisering, blivit mycket mera påfrestande för den enskilde. Även utanför arbetsplatsen har jäktet blivit mera lämnbart särskilt för storstadsbefolkningen. Människorna behöver mera tid för avkoppling och rekreation — samtidigt borde de ha bättre råd till detta om man betänker att realinkomsten för industriarbetare fördubblats sedan 48-timmarsveckan infördes. Men anspråken har också vuxit, och mycket få vill pruta på den redan uppnådda materiella standarden. Under sådana förhållanden får man nöja sig med att steg för steg omsätta produktionsförbättringen i ökad fritid.

En förkortning av arbetsveckan med tre timmar motsvarar nästan en fördubbling av trevecksrcmesemestern, en minskning med åtta timmar motsvarar närmare två månaders förkortning av den nuvarande arbetstiden. Det är troligt att den ökade fritiden får skilda psykiska och fysiska konsekvenser för arbetskraftens att produktiviteten därigenom förbättras, men trots detta vill det mycket till för att näringslivet skall kunna aksara det nödiga underlaget för reformens slutmål — 40-timmarsveckan.

Försvarsministers eftermäle

Försvarsminister Hauge hölls i det längsta om ryggen av sina partivänner i den socialdemokratiska regeringen i Norge, fastän anmärkningarna mot hans högst personliga reformer kan ha mycket allvarlig karaktär. Även politiska meningsfränder måste erkänna att många åtgärder lett till bekräftelse förhållanden i försvarets ledning. Ända förlängdes Haugens mandat år efter år. Det sades allmänt att det berodde på en solidaritetsregel som inte medgav direkt underkännande av en medlem av den ministeriella gemenskapen.

Till sist blev det emellertid nödvändigt att göra ett undantag. Hauge fick på, trots att han var socialdemokratisk förtroendeman av första rangen.

Hur längt denna partipolitiska sammanhållning på saklena bekostnad kan drivas framgår av de nyss offentliggjorda utlåtandena från riksrevisionen och stortingets protokollskommitté rörande försvarets dispositioner under åren 1945—1949. Protokollskommitténs utlåtanden är, vill att märka, enstämmiga, utan skymt av socialdemokratiska underskrifter. Där påtalas "de räkenskapsmässiga, reglementsmässiga och instruktionsmässiga bristerna", "de konstitutionella oregelbundenheter och missbruk som har förekommit", "felvärderingar, som åsamkat staten betydande extra utgifter" och att försvarsdepartementet "så trögt genomfört ordnade förhållanden" efter kriget. Den generella slutsatsen är att "de saker som påpekats kan ha skadat försvaret och omdömet om försvaret hos norska folket".

Ingen önskar nu tillbaka "systemet Hauge". Ingen önskar heller önska återuppliva det tillstånd som rådde när det den nuvarande försvarsministern trädde i funktion. Vougt upprätthöllis av socialdemokratera länge över gränsen för det anständiga — och utan att det kommit något erkännande i efterhand att denna personpolitik var förkastlig och farlig.

PRESSGRANNAR

Fastän socialministern uttrycker sig försiktigt i fråga om tidpunkten för en allmän arbetstidsförkortning, torde det finnas hyggliga utsikter att Sverige inom loppet av några år skall kunna ta det definitiva steget över till 40-timmarsveckan. Det är Morgon-Tidningens (s) omdöme i anslutning till den beslutade kommittéutredningen på området:

Avvägningsfrågan undersöktes med rätta i direktiven. Många önskemål, inte minst arbetarpensioneringen, vänter på att tillgodoses. Resurser som förbrukas på ett område kan inte användas inom ett annat. Men en produktionsutveckling som fortsätter i någorlunda samma takt som hittills betyder det att samtidigt möjligheter till ökad välstånd, och det är naturligt att en del av den standardsteigringen tas ut i form av ökad fritid.

Så har skett i andra länder. England som kommer med stora ekonomiska svårigheter som en följd av kriget, övergick vid krigsslutet till 45-timmarsvecka. Stora delar av USA:s produktionsliv har genomfört 40-timmarsvecka. Sverige med den materiellt sett kanske högsta standarden i Europa bör ha möjlighet att ta steget upp till den amerikanska ståndpunkten i arbetstidsfrågan.

Det var förhastat av regeringen att lova en utredning om dessa saker, tycker Svenska Dagbladet (h), som är den förstås tvungen att ivrita utfästelsen:

Herr Sträng har emellertid gett sitt anförande uppdraget åt landshövding Mossberg försäkrat sig om en skicklig och saklig kommittéordförande, som kan förutsättas vara inställd på en allsidig behandling av det stora ämnet. I själva verket synes socialministern ha varit angelägen om att på sakkunnigs skola gå förcäktigt fram. På det sätter den i direktiven förda, mera detaljerade diskussionen om ferndagsveckan, är socialministerns formuleringar påfallande återhållsamma. Visserligen understryker han att önskemål därom föreligga inom stora folkgrupper, men både på denna punkt och beträffande dygnsmaximigren av arbetstiden är han rädd för några lagstiftningsåtgärder, och fallet-tigen tillbaka på arbetsmarknadens parter, som hon vill se fritt till självständigen överenskommelser. Det är med andra ord tydligt att hr Mossberg fått fria händer. Skulle han komma till ett resultat, som innebär, att de för arbetstidsförkortning mest ivriga bli besvikna, får väl regeringen ta sig en av handerna och manövrera så, att det definitiva ståndpunktstagandet inte måste träffas i enveckiher avslutning till en valkampanj.

Upsala Nya Tidning (fp) antar att det sammanhänger med hans oro för att stora skaror skulle ta chansen att lägga några timmar deltidsarbete hos annan arbetsgivare utanpå det ordinarie, förkortade jobbet:

För är man inne på en mycket viktig sida av hela frågan: endast om arbetstiden förkortas tämligen försiktigt och stegvis kan man räkna med att resultatet blir en verklig lösning av fritidsproblemet. Någon större oro för ett förhastande finns dock föga anledning att hysa. De genomsnittliga 3 procentens produktionsstegring per år motsvarar på inte mer än ungefär 70 arbetstimmar under denna tidrymd, och det förefaller inte troligt att flertalet vill använda mer än kanske en tredjedel härav för att öka fritiden, vilket betyder att en genomgående minskning av arbetsveckan med tjänst en timme skulle ta två år. Redan denna lilla kalkyl ska det fullt klart att huvudvikten till kortning av arbetsdag inte får över lägg-ningen.

Den eftersade tidningen finner att socialministern inte har fäst tillräcklig vikt vid de nya behov som en ökad fritid föder. Anordningar för rcselv och kulturliv av alla slag kommer att bli mer anlände, och om syftet skall nås, måste dessa anordningar förstärkas.

Gentemot skeppsredare Gunnar Carlsson, som framhävt Göteborgs intresse av att Trondheimsleden inte blir av och för övrigt sökt förringa dess betydelse, anför Ny Tid (s) följande fakta:

Det grundläggande fråga om trondheimsleden är slopande av den s. k. nollzonen vid Storlien på järnvägen Trondheim—Osterund. Nollzonen innebär att ny zonbrytning börjar vid gränsen, vare sig genom det blir dyrare att frakta en vara den betydligt kortare sträcken Ostersund—Trondheim än Ostersund—Göteborg. Nollzonen infördes 1931 och medförde att den tidigare fraktmängden på trondheimsvägen sjönk till en tredjedel. Att återgå till den före 1931 gällande genomgående tariffberäkningen innebär inga "omfattande ändringar i vår järnvägspolitik". Inte heller innebär det att "genom kontakte medel dirigera den svenska exporten på andra vägar än de nuvarande".

Nollzonen harmonierar illa med Karlstadkonventionens försäkran om att länderna på havets inre genom några kontakte medel ska hindra eller förvärra transitotrafiken genom det andra landet, belutar tidningen vidare:

Narvik spelar en mycket större roll som svensk exporthamn än Trondheim någonsin kommer att göra. Varför angiper inte hr Carlsson Narvik? Att från svensk sida "befordra belopp" skulle saffra på hamnanläggningar i Norge är fel. Normännen bygger själva sina hamnar. Trondheimare hamn har redan utbyggts så att den kan ta den mertrafik som ett slopande av nollzonen skulle ge.

Frågan om en ofjelnförsel över Trändelagen och en nipeline över fjällen är ett specialproblem i sammanhanget. Det projektet avser att bygga Sveriges oljeimport, därest Skeppsredaren skulle bortkas till. Det är ett projekt av begränsad räckvidd och rubber icke under normala förhållanden Göteborgs stillingsom Sveriges oljehamn nr 1 . . . Vi reagerar här i landet mot kretser i Norge som av trångs nationella motiv söker lägga hinder i vägen för att naturligt samarbete på halvön. Låt oss emellertid inte ta till för stora ord. Det finns likadana kretsar här i Sverige.

En nytitig påminnelse.

Mörkläggningen av spionmålet i Oslo kritiseras även i socialdemokratiska tidningar. Premtiden (s) i Drammen skriver:

Det förekommer om mordet uhuldig at offentligheten bokt skal utestengas nettopp fra en sak av den karakter det her dreier seg om. Ikke bare fordi saken i seg selv er så politisk betydningsfull at det er almen interesse, men også fordi hemmeligholdelsen lett kan gi forhaldning til skumleiter og mistenkeliggjoreles. En trenger ikke være noen snakmann for å forstå at det finnes dem her i landet som nok vil forstå å utnytte muligheterne i så måte.

Det faller vanskelig å forstå nødvendigheten av en annen praksis i denne saken enn i Kirkenesaken. Der foreligtk som kjent visse deler av aakebehandlingen for lukkede dører, mens det ellers var full offentlighet.

Tidningen Varden (s) i Skien sammanfattar:

Folk vil ha førstehånds kjennskap til hva de tiltalte har drevet på med, ikke bare la en liten klikk få vite det. Det er en del av våre demokratiske rettigheter. Det kan være en viss fare for justismord bak stengte dører, nykter og alefder har så mye lettere for å bre seg.

Vigsel framför TV-kamera
Högtidligt i bowlinghall

Brudparet Alice Pettersson och Bertil Eriksson, som TV-tittarna såg dem i bildrutan.

Från Dagens Nyheters korrespondent

ÖREBRO, lördag.

Landets första televisionsbröllop svarade brudparet Bertil Eriksson och Alice Pettersson för i Örebro idrottshus bowlinghall på pingstaftonen. De hade ursprungligen tänkt viga sig i S:t Nicolai kyrkas sakristia, men så kom TV-erbjudandet och så bar det sig att de gav varandra tro och loven i en bowlinghall i stället . . . Men ingen skall nu tro att det blev någon högtidlig för det. Lämpliga anordningar hade vidtagits för att mm skulle få fram en miljö som erinrade deltagarna i akten om vad det var som skulle äga rum.

Innan det hela begynte vädjade den tjänstetillförättande prästen till de närvarande att inte utgöra någon "allmänhet" under de korta minuterna vigseln varade utan "den kristna församlingen inför hvud och brudgum". Det blev också en andaktsfull högtid av denna TV-vigsel, som bevittnades av ett 25-tal personer i studion, men som följdes av väl ett par, tre hundra personer i de rum där mottagarapparaterna var uppställda.

Framför vigden i rummet, som avskärmats av en vassmatta, hade placerats ett rött altare, och ovanför altaret hade ett krucifix hänats. Vid altaret prunkade på bägge sidor ett par vackliga blomsterbuketter med syren och löjtnantshjärta. Bruden bar vit klänning och krona, och i brudgummens fracklaga lyste den obligatoriska nejlikan. Brudbuketten bestod av mörkröda rosor och prästkragar, och brudfolket verkade "rart", som man säger i Närke. Prästen, kyrkosångaren Karl Erik Hagberg hade skrudat sig i alba och stola, över de nu-TV-giftas huvuden.

Kontrollen skärps i Västeråsbolaget

Drätselkammaren i Västerås har efter de stora förskjutningarna i det kommunala bostadsbolaget Postgiro-nr 1616 (för annonser) nummer) 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas skriftligt till Dagens Nyheter, Stockholm 1)
Politisk huvudredaktör: Leif Ekblom
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Rudmen

Dagens Nyheters Aktiebolag
Verkst. direktör: Helge Reikhorn

PRENUMERATIONSPRISER
A — Stockholmsupplagan
Stor-Stockholms övriga tidningsområde landet

Månad	kr 6:50	6:—
Kvartal	„ 19:—	17:50
Halvår	„ 37:50	34:50
Helår	„ 75:—	69:—

ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1954 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1954.

Uppgörelse träffad för Bleck och Plåt

Preliminär uppgörelse träffades på pingstaftonsskvällen för bleck- och plåtslageriföretag, då parterna enhälligt tillstyrkt ett av förlikningsmannen, direktör Gullberg, framlagt medlingsförslag. Svar skall lämnas senast den 25 juni.

Förhandlingarna, som varit mycket segslitna, har pågått sedan den 25 mars och berör cirka 3.500 arbetare. De sista överläggningarna började på fredagen och höll på till kl. 6 lördag morgon samt fortsatte sedan under dagen för att leda till resultat kl. 21.30. Sedan den 7 maj, då förhandlingarna strandade, har det varit avtalslöst.

Socialdemokrater på nordiskt ting

Gustaf Gustavsson och Solveig Carlsson från Gripenberg läste lokalfrågan genom att ta med fölt.

Den nordiska samarbetstanken sätter i plusgut sin prägel på Karlstad, där 280 unga socialdemokrater från fyra nordiska länder — Island deltar endast med en observatör — samlats till nordisk ungdomsvikodag.

Ungdomsriksdagen öppnades på lördagseftermiddagen av den nordiska samarbetskommitténs ordförande, Börge Jensen, Köpenhamn, som i sitt hälsningstal berörde de praktiska resultaten av nordiskt samarbete under det senaste året, såsom gemensamt beten och den fria arbetsmarknaden. På stadens vägnar hälsade drätselkammerens ordförande, f. d. bankfirman Axel Karlsson, välkommen till Karlstad. Han valdes också till ungdomsriksdagens hederspresident.

Under tisdagen gästas ungdomsriksdagen av utrikesminister Undén, som talar vid ett offentligt friluftsmöte. (TT, Karlstad).

Socialdemokraterna vann på Åland

Vid landstingsvalet på Åland i lördags vann socialdemokraterna en mandatökning på bekostnad av Ålands Framtid, som förlorade ett mandat. Valdeltagandet var 84,5 procent. Fördelningen av de 30 mandaten blev: Socialdemokraterna 8 (7), Ålands Framtid 7 (8), Frisinnade 5 (5), Centern 5 (5), Ålands Samling 3 (3), Ålands Demokrater 2 (2).

Nedfallen ledning vållade tågstopp

På grund av att en kontaktledning föll med på Arlövs station blev det ett längre avbrott i järnvägstrafiken från kl. 16.30 på lördagseftermiddagen.

Tågen kunde inte gå vare sig på dubbelspåret Malmö—Lund eller på Västkustbanan: Bussar sattes in i lokaltrafiken på Malmö—Lund och Malmö—Lomma och närbelägna stationer. Efter 1½ timme var det åter klart på dubbelspåret Malmö—Lund och efter ytterligare en timme mellan Arlöv och Lomma. (TT, Malmö.)

Nya sjökaptener

Sjökaptensexamen har avlagts vid sjöbefälsskolan av följande:

K. A. Aller och K. Björnbom, Stockholm, K. A. L. Blomgren, Sollentuna, T. I. Borgstar, Lidingö, G. B. R. Dahlström och H. U. H.-son Ekeli, Stockholm, H. T. Engren, Karlstad, K. E. Grangaard, C. E. S. S. Hartge, M. Holmstedt, U. V. Holm och H. Hultgren, Stockholm, K. R. Knöfler, Hall, Stockholm, E. S. G. Larsson, Stockholm, V. O. Lund, Borås, B. O. Lundberg, Eskilstuna, K. E. Molander och T. H. Nyström, Stockholm, S. Rudberg, Lidingö, E. G. Warner, Stockholm, S. J. Öberg, Arvida, H. E. M. Österberg, Stockholm.

Danskar övar med skånskt hemvärn

Stora hemvärnsövningar anordnas under pingsthelgen i Lund med deltagare från de tre värnförena Lund, Hasvar och Veberöd. Bland gästerna märkes även lotter från Danmark och Norge. Hemvärnsmännen och lotterna anländer på lördagen och bestå- dsmykyan. De danska och norska gästerna förlägges på Lettelgården i Revinge. På pingstaften anordnas en natforlentering som fortsätter på pingstdagen med en vanlig orienterirg. Samma dag deltar gästerna i friandet av Svenska flaggans dag i Stadsparken. På måndagen avslutas besöket med en utfärd till skånska slott. (TT, Lund.)

Rekordtrafik över Sundet

Omkring 20.000 resenärer hade man på pingstaftonen med färjorna mellan Hälsingborg och Helsingör. Därmed slås förfärs pingstaftonsrekord med över 5.000 resenärer. (DN, Hälsingborg.)

Annons

Dubbelt så skönt sitta i nytvättad öronlappsfäktsij. Ring "Saltsjöbadstvätten" 19 02 80.

Minskad omsättning för Restaurang AB

Sveriges centrala restaurang AB hade i fjol en total omsättning på 217,3 mill. kr, mot 217,6 mill. kr året förut. Förrnärkans rundtyckerna uppgick omsättningen till 125,6 mill. kr. (125,8), dvs. en sänkning med 1,5 procent.

Störst är ökningen i dotterbolaget Osara, Linköping, med 3,2 procent, och minst Sara, Stockholm, med 0,4 procent. Dotterbolaget Bara, Örebro, minskade omsättningen med 1,1 procent, För Skar, Malmö, var ökningen 2,4 procent och för Vara, Göteborg, 2,9.

Omsättningen av rundtyrcker uppgick i fjol till 91,5 mill. kr. (90,8) eller, i liter räknat, 3,2 (3,3). Av totala omsättningen utgjorde rundtryckerisförsäljningen till 42,2 procent (43,1).

Löneökning föreslås vid Koreasjukhuset

Röda korsets överstyrelse har för regeringen lagt fram förslag till bättre avlönings- och andra förmåner för personalen vid fältsjukhuset i Korea. Sjukhuspersonalen är sämre ställd än den vid fredsinsatskontingenten, för vilken ökning nyligen föreslagits. Dessa förhållanden har medfört en betydlig ökad svårighet att kunna anställa fullt lämplig personal vid sjukhuset, praktiskt taget av alla förekommande kategorier.

JO-KO
BULGARERNA äro kända för god hälsa och lång livslängd. För god magfunktion och ökat välbefinnande drick Dr. Albrechts äkta kons. bulgar. youghurt Jo-Ko. Ej fetthaltande. Skadl. tjocktarmsjäsn. och förruttnelsebakterier säges ofta vara upphov till många sjukdomar. Jo-Ko är uppfrädande. Drickes med skräl eller vatten. Jo-Ko säljes i hälsokaffehuse.
SANFARM-PRODUCTS, Göteborg 6.

BOSTON Shoe Cream
Amerikas och England mest exklusiva skovårdsmedel.
exklusiv glans!
2 påskyhingar av skotten räcker för veckogiana på skorna.
Riktpriser kr. 1:25
Obs! Ny konstruktion på påskryharvampen.
RBC HELSINGBORG

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.